

MiÚjság

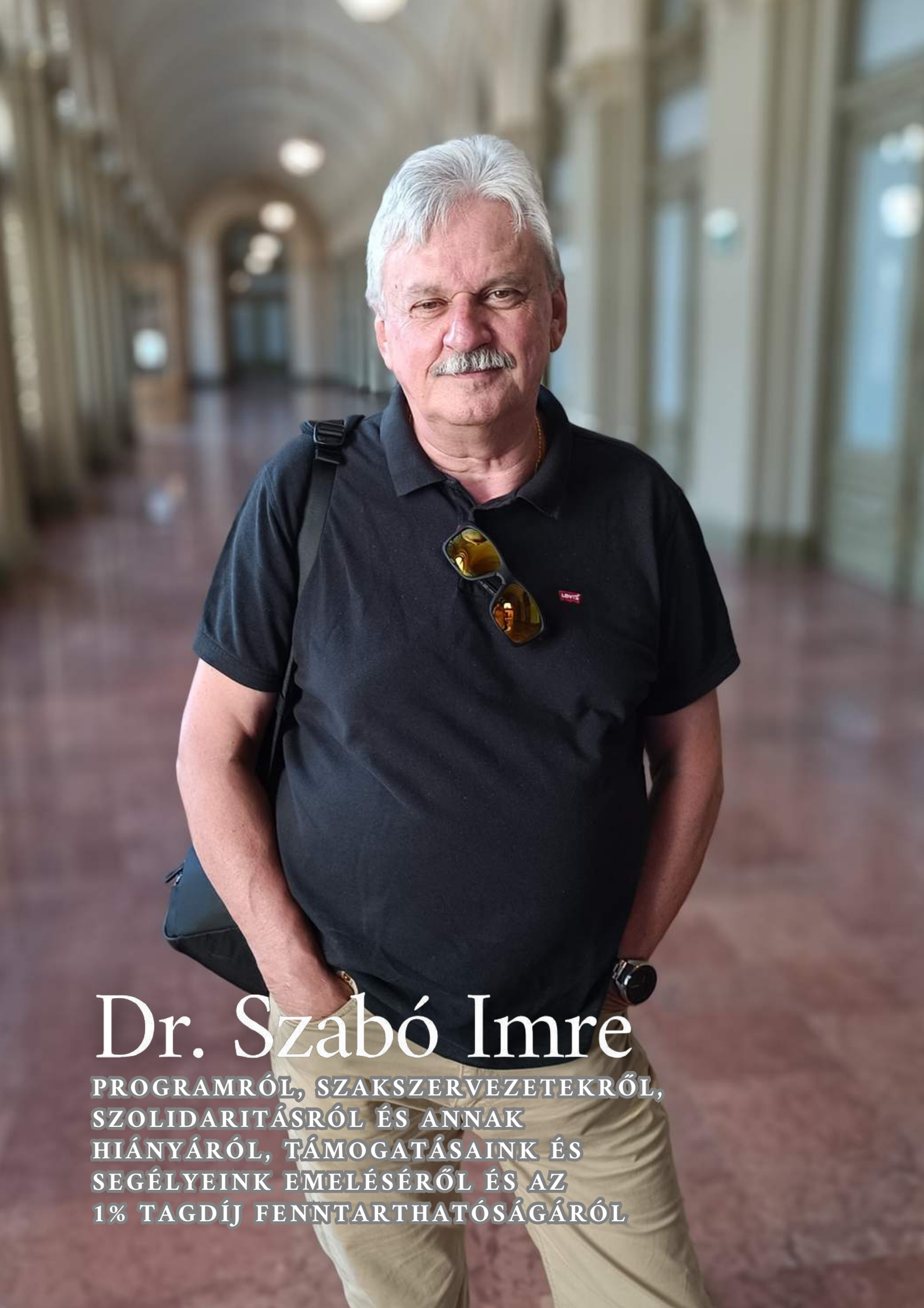
2023. III. negyedév

a VDSzSz Szolidaritás lapja

Bernát Barbara

A MUNKÁLTATÓ SEGÍTSÉGÉRE IS SZÜKSÉG VOLT, HOGY VEZETŐ JEGYVIZSGÁLÓ TAGTÁRSUNK HARMADIK GYEREKÉT LEGALÁBB ELVIHESSE A BÖLCSIBE.

A portrait of Dr. Szabó Imre, an older man with white hair and a mustache, wearing a black polo shirt and khaki pants. He is standing in a grand, ornate hallway with high ceilings and large windows. He has a black bag slung over his shoulder and sunglasses hanging from his shirt. The text is overlaid on the bottom left of the image.

Dr. Szabó Imre

PROGRAMRÓL, SZAKSZERVEZETEKRŐL,
SZOLIDARITÁSRÓL ÉS ANNAK
HIÁNYÁRÓL, TÁMOGATÁSAINK ÉS
SEGÉLYEINK EMELÉSÉRŐL ÉS AZ
1% TAGDÍJ FENNTARTHATÓSÁGÁRÓL

A májusi Küldöttgyűlésen az elnöki beszédben elhangzott egy 10 éves időtávra utalás (ez később Lázár János miniszter hozzászólásában is visszaköszönt). Miért olyan emblemikus ez a 10 év, mi történik addig, mi lesz 10 év múlva?

A politikusok – és nyilván a szakszervezeti vezetők is – stratégiákban gondolkodnak. Ezzel nincs is semmi baj, ugyanakkor vannak adottságok, amik ezek megvalósulását befolyásolják. Mindenekelőtt ilyen a rendelkezésre álló humán erőforrás kérdése, ezen belül is a korfa, aminek van egy jól látható kifutása.

Ez a korfa hogyan fest most?

Nem néz ki jól. A vasutasság, ebből adódóan a tagságunk is eléggé előrege-
dett, átlagosan 50 éves kor felett vagyunk. Ez alapján van még egy belátható, 10 éves időtáv, ami alatt fel kellene készülnünk a változásokra és kidolgozni a jövőképet.

A program 2027-ig fogalmazza meg a célokat, célkitűzéseket. Ez négy év. Mi az, amivel ebben a négy évben mindenképpen előrébb lehet vagy kell lépni?

Ez az időtáv, ami alatt nyilván már bizonyos változásokat el kell indítani egy tízéves stratégia érdekében. Ez a négy év még jól tervezhető, ez még belátható, szakszervezetünk belső erőforrásai erre megfelelő alapot nyújtanak.

A program egy sajátos műfaj, mindenekelőtt egy hitvallás, ami biztos alapot jelenthet, és ami mögött jelenleg egy egységes vezetés áll. Elmondhatjuk, hogy a VDSzSz Szolidaritásnál együtt gondolkodunk, fél szavakból is értjük egymást, emiatt a Program is konzisztens stratégiát jelenít meg, ezért erre tudunk építeni.

Világosan és reálisan látjuk azt is, hogy hol áll ma a szakszervezeti mozgalom általában, és azon belül szűkebb környezetünkben.

És hol áll?

Röviden: a mozgalom általában nem áll túl jól, „zsugorodunk, töpörödünk”. Ehhez képest a VDSzSz Szolidaritás köszöni szépen, jól van. Mi szerencsére jóval kedvezőbb képet mutatunk, ami abban is megmutatkozik, hogy elfogadottak, mi több, megkerülhetetlenek vagyunk, ráadásul ez a tagtoborzási tevékenységünk sikerességében is visszaigazolást nyer.

A program jellemző hívószavai a létszámhiány, munkaerő gondok, aminek következtében leterheltek a munkavállalók, a tagtársaink, ezzel is összefüggésben romlik az egészségi állapotuk...

A Program összefügg az érdekvédelmi kihívásainkkal. A leterheltség és a tagjaink egészségi állapota sajnos egy olyan adottság, amivel együtt élünk jó ideje.

Vannak kollektív megállapodásaink, ahol leginkább a korábban kivívott vívmányainkat visszük tovább és ezeken próbálunk, még ha kis lépésekben is, egy kicsit erősíteni. A legnagyobb kihívás most a munkakörük betöltésére alkalmatlanná váló munkavállalók irányából érkezik: ezzel rendszeresen foglalkozunk, ennek megfelelően minden egyes munkáltatói intézkedéseknél jelen vagyunk, képviseljük tagtársainkat, megpróbáljuk a helyzetüket olyan értelemben javítani, hogy az elhelyezkedési- vagy a továbbfoglalkoztatási lehetőségeiket biztosítsuk, vagy ha ez nem megy, akkor a munka világából történő kilépésük feltételeit javítsuk.

Ez tehát nyilván végigkísér minket a következő időszakban, ez egy olyan kihívás, ami eddig kevésbé volt a látókörünkben, hiszen korábban a csoportos létszámcsökkenéseket kellett kezelnünk. Erre alakultak ki a mechanizmusaink, a védőernyőt is elsősorban erre húztuk ki.

Mi változott ezzel összefüggésben az érdekvédelmi munkában?

A hangsúly láthatóan eltolódott napjainkra: ma már nem a létszámcsökkentéssel nézünk szembe, nagyon ritkán kell tagokat képviselni ilyen típusú felmondások esetén.

Ezzel szemben mind a munkáltató, mind az érdekképviselők számára a munkavállalók megtartása a cél, legyen szó akár egészségi alkalmasságról, akár létszámot érintő fejlesztésekről. Utóbbiak ugyanis megkezdődtek a hálózaton, és bár nem nagy léptékben, de azért haladnak. Persze, a helyzet itt is differenciált. A járműkarbantartásnak például nagyon nagy létszámigénye van, ezen a téren az elkövetkező 10 évben sem számítunk létszám kiváltásával járó fejlesztésre. A kocsivizsgálati tevékenységben, vagy a pénztárosi és egyéb ügyviteli folyamatokban a modernizáció és a digitalizáció viszont már nyilván érezteti a foglalkoztatást érintő negatív hatását.

Felértékelődik ugyanakkor az idősödő munkavállalók helyzete, amit előbb-utóbb egyébként a munkáltatónak is fel kell ismernie, hiszen – bár a toborzás és a képzések nagy volumenben zajlanak – azért azt is látjuk, hogy ezen a téren jelentős a lemorzsolódás.

De a kevesebb vasutas potenciálisan kevesebb tagot is jelent...

Két dolog van, amit fontos megjegyezni. Az egyik, hogy versenyfutás van: a kedvezőtlen demográfiai folyamatokkal versenyez a műszaki fejlesztés, de csak jelentős fáziskéséssel, ezért a munkaerő utánpótlás kérdése továbbra is prioritást élvez. Az is látszik, hogy a jelenlegi költségvetési helyzetben a műszaki fejlesztés, a technológia, a digitalizáció terén fékezett habzású folyamatokkal kell számolnunk, amit persze időnként mi sem bánunk. Ennek felgyorsításában valószínűleg nem vagyunk érdekeltek, abban viszont igen, hogy a vasút működjön, tehát ezt az egyensúlyt meg kell találnunk.

Nem vagyunk tehát érdekeltek olyan fejlesztésekben, ami nagyon alacsony létszámintenzitással jár. Korszerű motorvonatokra, központi forgalomirányításra nyilván szükség van, de még a központi forgalomirányítás mellett is azt gondoljuk, hogy a kollégáink fizikai jelenlétére, megfelelő személyzetre továbbra is szükség lesz. A személyzet nélküli technológiákban kifejezetten ellenérdekeltek vagyunk. Azt szeretnénk, ha a fejlesztések nem létszámcsökkentéssel, hanem létszám-stabilizációval járnának.

Mindemellett a személyszállítás területén az utazói munkakörökben vagy éppen a TEB szakmákban létszámbővítést tartanánk kívánatosnak.

Van egy mottója is a Programnak...

„Amit érdemes csinálni, azt érdemes jól csinálni!” Ez a mottó is kifejezi, hogy jelentsen minőséget a VDSzSz-ben tisztségviselőnek lenni, a tagok érdekében dolgozni. Amit érdemes csinálni, azt jól is kell csinálnunk. Tehát minőségi kritériumot is magunk elé állítottunk, hiszen szakszervezetünkben mindig is magas színvonalú volt az érdekvédelem.

A mottón túl, a kongresszus másnapján az alelnök szóbeli kiegészítésében volt még egy nagyon fontos mondat, ami már egyébként inkább a szervezeti kultúrára, belső működésünkre vonatkozik: azaz, egy VDSzSz van, ami azt jelenti, hogy valamennyien ugyanazt a célt követjük!

Milyen befolyással bírnak napjainkban a vasúti munka világára, mennyire tudunk ráhatással lenni egyáltalán a munkáltatóra, vagy ha megfordítom a kérdést, mi szükség van a VDSzSz Szolidaritásra, vagy bármilyen szakszervezetre?

Ez nagyon fontos és pont a jelenlegi menedzsment-váltásoknál látjuk ennek jelentőségét, hiszen nagyon átalakult az irányítási-döntési struktúra a teljes csoportnál. Szinte az összes munkáltatónál megváltozott a vezető testületek összetétele, ezzel együtt felértékelődött a szerepük is. Szerencsére azt érzékeljük, hogy ezzel együtt nőtt a szakszervezetek jelentősége is. A miniszter is utalt arra, hogy ránk szükség van, az a tudásbázis, amivel a szakszervezeti oldal rendelkezik, az olyan többlet, amire a menedzsment építhet.

Most különösen azt látjuk, hogy például a felügyelő bizottságokban kifejezetten előtérbe került az érdekképviselők vasútszakmai ismerete, elkötelezettsége, és esetünkben – bátran ki merem jelenteni – a hitelessége.

A másik fontos pillér a Program mellett az Alapszabály...

Az Alapszabályunk stabil alapokon áll, az esetleges változtatások egyelőre azokról a finomításokról szólnak, amik időnként szükségesek. Adott egy nagyon jó, mondhatni „gránit szilárdságú” Alapszabály.

Mi következik ebből a tagságunk számára?

Az Alapszabály két szempontból bír jelentőséggel, az egyik a demokratikus működés garanciális rendszere, a másik a tagok képviselőinek biztosítása. Szerintem ebből a szempontból rendben vagyunk.

Ami az én szűkebb szakterületemet illeti, azok az Alapszabály pénzügyi vonatkozásai. Változatlan a tagdíj mértéke, ami a fenntartható működés biztosítója.

Mi szól az 1% tagdíj mellett?

Ez egy valódi dilemma és pontosan a mi körünkben (értve itt a három nagy szakszervezetet) egy dogma, egy értékválasztás, egy olyan típusú elkötelezettség, ami azt is jelenti, hogy a tag érdemi módon részt vesz a szervezet fenntartásában, akkor ezzel arányos elvárásai is vannak. Az elnökünk szokta fogalmazni más, ettől eltérő szakszervezeti stratégiákkal kapcsolatban, hogy a semmiért nem adnak semmit.

A tagdíjbevételek mindazonáltal nem öncélúak, amit a tagdíjfelosztás jelenlegi rendszere is jól mutat: a tagdíjhányad jelentős részéről (40%) a tagok maguk döntenek, amit a területi szervezeteink 10%-os részesedése erősít.

Ezen felül jelentősek a segélyezési-támogatási juttatások, illetve a szolgáltatások (pl. MAKASZ), melyek fedezetét az elkülönített alapok jelentik, mely szintén kizárólag a tagok rendelkezésére áll, így összességében tagdíjbevételeink mintegy 2/3-át közvetlenül visszafordítjuk a tagok számára.

Természetesen maga a központ működésének fenntartása is része ennek a költségvetésnek, amiről minden évben a Küldöttgyűlés dönt. De ezt sem mi költjük el teljes egészében, hanem ebből is folyamatosan támogatást nyújtunk a különböző rendezvényekre.

Továbbra is fenntartjuk a sztrájkalap képzését is, ami egy masszív tartalék, egy stratégiai eszköz, mondhatni, hogy „taktikai atomfegyver”. Szükség esetén egyébként ez nyilván nem csak sztrájkra, hanem egyéb akciókra is fordítható.

Mint például a szolidaritási sztrájk? Az elég régen volt...

A sztrájk kapcsán lehetne jogászcodni és a sztrájktörvényre hivatkozni, ami egyébként nyilván valós, de azért azt is látni kell, hogy ma ennek több okból sincs aktualitása. Jól látszik, hogy egyes szigetszerű sztrájktörökvések továbbra is felfelbukkannak, de semmi több. Láttuk a mozdonyvezető kollégáink esetét is, nekibuzdultak, de aztán most mégis mintha inkább a bíróságokon keresnék az érdekvédelmi lehetőségeiket. Azt is látjuk, hogy a sztrájk társadalmi támogatottsága amúgy is nagyon kevés, még azokban a körökben is, akik helyzete ezt indokoltá tenné, és amelyek homogénnek tekinthetők.

A pedagógusokra gondolsz?

Igen, a pedagógusok szenvedése több szempontból is tanulságos. Nem csak önmagában az, amit ők csináltak, hanem az a sokszor nagyon irreális elvárás is, ami ehhez kapcsolódott (általános országos sztrájk követelése). Látszik tehát, hogy illúziók élnek a társadalom egy részében, miközben maguk az érintettek sem nem eléggé elkötelezettek, sem nem eléggé szervezettek.

Most azt látjuk, hogy nagyon óvatosan kell a sztrájkfegyverrel bánni, alaptalanul fenyegetőzni nem érdemes, mert vissza is hullhat ránk. Ha viszont egyszer helyzetbe kerülünk, akkor meg kell tudnunk csinálni.

Nem lehet, hogy több szolidaritás kellene a mai világban? Régen mintha több ilyen megmozdulás lett volna, persze azok sem voltak feltétlenül átütő erejűek...

Ennek két oldala van. Az egyik az, hogy ezek a társadalmi rétegek önmaguktól mire képesek. Láthatóan nem sokra. A szolidaritás nyilván jogos elvárás, de először önmaguknak kellene saját soraikban rendet tenni, hogy legyen mihez szolidárisnak lenni, legyen mihez viszonyulni. Ez most nem történt meg. Másrészt ma nincsenek azok az összefogó, közvetítő intézmények sem, mint amilyenek korábban a konföderációk voltak.

Most is léteznek...

Nem látjuk őket. Persze léteznek bizonyos értelemben, még kötődnek hozzájuk szerepek (*lefolytatják a tárgyalásokat a minimálbérrel*), de alapvetően nincs érdemi beleszólásuk.

Nekünk több van vállalati szinten?

Erre utal a program is, hogy míg országosan jelentéktelenné váltak ezek az intézmények, addig mi ehhez képest jól tartjuk a pozíciónkat akár a napi érdekegyeztetés során, egy főnökségen, akár csoportszinten. Továbbra is képesek vagyunk rendezni a magunk dolgait, miközben taglétszámunkat is viszonylag magas szinten tudtuk tartani.

Kicsit elkanyarodtunk, térjünk vissza a szolidaritáshoz, vagy annak hiányához...

Ahhoz, tehát hogy másoknak segítsünk, és mások irányába szolidaritásunkat kifejezzük, előbb az érintetteknek kellene ezt lehetővé tenniük. Szükség lenne továbbá egy olyan intézményrendszerre, ami ezeket a szolidaritási törekvéseket közvetíti, valamilyen módon integrálja vagy működteti.

Tudni kellene mindenekelőtt kérni. Mikor megjelentek a menekültek Záhonyban, akkor a VDSzSz elsőként nyújtott anyagi támogatást az önkormányzatnak, mert az ottani tagtársaink ezt kérték.

De vasúton belül is lenne mivel szolidaritásnak lenni. Ott van például a pihenőidővel kapcsolatos mozdonyvezetői követelés...

Beszéltünk másokról, pedagógusokról, de mi vasutasok egymással szemben is ugyanilyen kihívás előtt állunk, és ez igaz a mozdonyvezetőkkel kapcsolatban is: ismerjük a helyzetüket, bár nemigen vontak be minket ezekbe a konfliktusaikba.

Nem igazán kértek támogatást, nem vontak be minket olyan ügyekbe, amiben mi is érintettek lehetünk, gondoljunk csak például a kérdésedben nevesített pihenőidős történetre.

Ahhoz, hogy a szolidaritás működjön, csak ismételni tudom magam, tenni kéne azoknak is, akik ezt elvárják másoktól. Az ehhez szükséges nyíltságot, őszinteséget nem igazán látom.

Más. Látjuk, hogy tőlünk távolabb a műszaki fejlesztések lényegesen előbbre tartanak. Mennyire támaszkodunk a nemzetközi tapasztalatokra, ezen a téren is érzékelhető egyfajta ártrendeződés...

Keressük a helyünket tágabb összefüggésekben is. Azt is mondhatnám, hogy magunkra maradtunk, ma nem kapcsolódunk sem nemzetközi szervezetekhez, sem konföderációkhoz, ami nem utolsósorban a kedvezőtlen tapasztalatok miatt van így.

A nemzetközi tevékenységünkben most egy félfordulatot látunk indokoltnak, inkább a szűkebb régióban kellene keresni a kapcsolatokat, hiszen ezek azok, amik megfeleltethetőek a mi viszonyainknak. A nagy nemzetközi szervezetek (ETF, ITF) esetében a dokkmunkásoktól kezdve a városi tömegközlekedésen át mindenki érintett, nekünk viszont a vasúti szegmensben kell azokat a kapcsolatokat és tapasztalatokat megszerezni, amiket egy kicsit az elmúlt időben talán hanyagoltunk.

Természetesen nem mondtunk le azokról a lehetőségekről sem, amik hozzásegítenek minket azon tapasztalatok megszerzéséhez, amikkel az előttünk járók rendelkeznek. Erre jó lehetőséget biztosít például a Vasúti Alágazati Párbeszéd Bizottság, amiben szakszervezetünk aktív szerepet játszik.

Július elsejétől emelkedtek a támogatások, segélyek összegei. Ezek várhatóan tovább emelkednek a jövőben? Mit lehet erről tudni?

Ezek a válságos idők a kollégáinkat is kihívás elé állítják, legyen szó akár betegségről vagy rendkívüli élethelyzetekről. A bérfejlesztéseknek köszönhetően nőttek a bevételeink, és a bővülő forrásokkal mindenképpen az a célunk, hogy ezeket a tagok irányába közvetítsük, ezáltal a szolgáltatásokat erősítsük és bővítsük.

Nyilván, ahogy eddig is, az óvatosság erős motiváció a szakszervezet gazdálkodásában. Tehát ahhoz, hogy ilyen erőforrásaink legyenek, kiegyensúlyozott gazdálkodás is kellett. Az erőforrások bővülése okán ugyanakkor a vagyonnal kapcsolatos felelősség is nő.

Azt gondolom, hogy 2015 óta bizonyította a jelenlegi vezetés, hogy felelősen tud ezekkel a forrásokkal gazdálkodni. Ez összhangban áll az elmúlt 2-3 évben történt belső szervezeti változtatásokkal, hiszen például a könyvelést is saját kezünkbe vettük, így ma a pénzügyi kontrolling tevékenységünk naprakész és saját magunk által vezérelt, nyilván erős költségvetési megalapozottsággal.

Emellett más kérdéseket is saját hatáskörben akarunk megoldani, így ma már mi magunk intézzük a korábban biztosító által fedezett szolgáltatásainkat, ezzel pedig a pénzügyi szolgáltató nyereségét is tagjainkra tudjuk fordítani.

Nyilván érezzük azt az igényt, hogy a tagok szeretnék ebből nagyobb részesedést szerezni: folyamatosan keresünk ezért a lehetőségeket, így azt is, hogy miként lehetne, mondjuk, a régebbi tagjainkat előnyben részesíteni.

Térjünk vissza még egyszer a tagdíjra. Van, ahol fél százalék a tagdíj mértéke, illetve vannak fix, esetenként jelképes összegű tagdíjak is a szakszervezetek gyakorlatában...

Ahhoz, hogy komolyan vegyük magunkat, szükség van a tagság – nem csak jelképes összegű – hozzájárulására, ahogy arra is, hogy ezeket a forrásokat az érdekvédelem és az önszegélyezés szolgálatába állítsuk. Csak így megy.

Az 1%-os tagdíj – mint említettem – egy értékválasztás, mi ezért többet adunk, tehát a mi tagjaink azt gondolják, hogy nekik megéri, ha egyre növekvő béreik mellett egyre többet tesznek be a közös célokért. Ezen alapvetően nem szeretnénk változtatni.

A programban is utalunk arra, hogy ezeket a kérdéseket meg kell beszélnünk a következő egy-két évben. Felmerültek különböző ötletek, mint például tagdíjosztályok kialakítása, hogy a különböző szolgáltatásokhoz különböző tagi befizetések párosuljanak. Ezt például egy lehetséges iránynak tartom, de olyan kidolgozott alternatív elképzelések még nincsenek előttünk, amit a tagság elé tudnánk tártani, de nyitottak vagyunk ezen a területen is.

László Gábor

**ZÖLDSÉGESBŐL VASUTAS, MAJD
A KÉSZENLÉTI JELLEGŰ PER EGYIK
KULCSFIGURÁJA: BESZÉLGETÉS
DEBRECENI TERÜLETI SZERVEZETÜNK
IDÉN MEGVÁLASZTOTT VEZETŐJÉVEL**

Mióta dolgozol a vasútnál?

2006 nyarán kerültem a vasúthoz, nemzetközi vezető jegyvizsgáló végzettségem van. Persze jegyvizsgálóként alkalmaztak, decemberben léptem be a VDSzSz-hez.

Miért pont a VDSzSz-t választottad?

Itt, Nyíregyházán nagy hagyománya volt a jegyvizsgálók körében a VDSzSz-nek, akkor Klupta István volt a tagcsoport-vezető. Nagyon nem kellett tuszkolni engem. Attól kezdve eléggé érdekelt a vasút háttere, és elkezdtem olvasgatni a kollektív szerződéseket.

Más lehet, hogy inkább Rejtő Jenőt olvasott volna...

Alapdolgok foglalkoztattak, ami egy kezdőnek talán nem is annyira fontos vagy nem érdekli annyira, de akkor engem érdekelt, és utánanéztem. Aztán amikor valami nem úgy történt, ahogy a kollektív szerződésben szerepelt, felkerestem a szakszervezeti képviselőket, hogy ez miért így van? Miért nem úgy?

Ez mikor lehetett?

Még az elején, 2008-ban, 2009-ben.

Sok szakszervezeti tisztségviselő álma, hogy a tagság így érdeklődjön a szakszervezeti munka iránt...

Igen. Felfigyeltek rám, lehet, hogy a fiatalok közül elég kevesen érdeklődtek a szakszervezet iránt, vagy tettek fel olyan kérdéseket, mint én.

Ezután következett a készenléti jellegű per, aminek szintén én olvastam utána. Akkor feltettem a kérdést Barna Pistának: ez nekünk nem jár? Ránk nem vonatkozik a Munka törvénykönyvének ez a pontja? Mondta, hogy igen, de ahhoz munkaügyi pert kell indítani, és ezt be kell vállalnia valakinek, és ki kell számolnia, mely napokon dolgozott szombatról vasárnapra. Azt is mondta, hogy ha vállalom, akkor támogat a szakszervezet, és kapok jogi képviselést. Így indult ez a történet, én pedig kigyűjtöttem a napokat, kiszámoltam nagyjából az érintett szolgáltatásokat, pontosan persze akkor még nem tudtam, majd ezeket az adatokat Szűcs Peti, a Debreceni terület akkori ügyvédje átnézte, igazítottunk rajta egy picit, úgy adtuk be a keresetet.

Kurunczi Imre volt a másik tagtársunk, aki hasonló keresetet nyújtott be. Te tudtál róla?

Imréről nem tudtam, csak később derült ki számomra, hogy ő is pert indított. Mi még a nyári ítélkezési szünet előtt adtuk be a keresetet, május környékén, őszre írták ki az első tárgyalási napot. Amikor Imréék meghallották, hogy mi léptünk, nyomban ők is beadták Szegeden, de a szegedi bíróságon valószínűleg kevesebb per volt folyamatban, így náluk két vagy három héttel korábban tűzték ki a tárgyalást. Egymás mellett párhuzamosan futott a két ügy, Szegeden és Nyíregyházán.

Milyen volt a bíró hozzáállása? Mit tapasztaltál?

Többször kérdezte, hány embert érint, milyen összeget jelent a cégnek, érezhette, hogy ezt meg kell ítélni, nincs más választása. De foglalkoztatta, hogy ha megítéli, akkor az vajon milyen anyagi következményekkel járna a vállalatnak. Aztán a munkáltató képviselője jelezte a bíróság felé, hogy egy ugyanilyen per zajlik Szegeden is. Ettől kezdve mintha visszafogta volna magát a bírónő, látszott rajta, hogy kívár, hogy ne ő legyen az első, aki kimondja az ítéletet. Utólagosan ezt vontam le a bírósági tárgyalásból, hiszen a bírónő mindent megértett, egyáltalán nem érezte velünk, hogy rossz úton járunk, sőt, én inkább azt éreztem, hogy minden kérdésével megerősített minket abban, hogy jogosnak véli a kérésünket. Nálunk azonban volt egy másik ága is ennek a pernek: az állásidő kifizetését is kértük.

Akkoriban úgy szólt a Munka törvénykönyve vonatkozó pontja, hogy amennyiben valaki szombaton dolgozott, akkor vasárnap rendes munkaidőben nem lehetett beosztani. Mindenkit havi vezénylésben rendes munkaidőre osztanak be, azaz havi kötelező órára vezénylik. A havi kötelező óra egy 20 munkanapos hónapban százhatvan óra, de ha ebből kivesszünk két vasárnapot, mondjuk, két 12 órás szolgálatot, akkor huszonnégy órával kevesebb lesz a havi kötelezőre beosztott munkaidő. Magyarul, ha nem oszt be a munkáltató rendes munkaidőre, akkor állásidőként kellett volna kifizetni a havi kötelező óra részét. Ez a szegedi perben nem volt így kibontva, ők a pert a szombati-vasárnapi munkavégzésre hegyezték ki, erről is szólt az ítélet.

Mi történt a szegedi ítélethirdetés után?

Miután Szegeden megszületett az ítélet, a bírósági perem egyezséggel zárult: a munkáltatóval megállapodást kötöttünk, és ezzel eltekintettünk a per utóbbi ágától. Ha kimondták volna, hogy az állásidő jogosan jár, az megdupláztta volna az akkori kifizetést, ami így sem volt kevés. Hogyha tovább feszegetjük, féltő volt, hogy semmit nem fizetnek ki, mert a munkáltató „megmakacsolja” magát, és az ügy továbbment volna másodfokra, esetleg a Kúriára. Emiatt szakszervezet-politikai kérdés is volt ez, hiszen a kimondott célt elértük, a másik ehhez képest plusz lett volna. Én lemondtam erről a pluszról, pedig szerintem azt is ki lehetett volna harcolni, megítélhették volna nekünk. Viszont ebben az esetben a pereskedés még 2-3 évvel is elhúzódhatott volna, és veszélyeztethette a per fő követelésének biztos kifizetését.

Hogyhogy?

A perben csak az én ügyemről volt szó, ez nem is lehetett másképp. A szegedi ítélet után kezdődtek meg a háttérben azok a tárgyalások, hogy a munkáltató ne csak részemre, hanem minden érintett számára fizesse ki a jussát peren kívül, és ne kelljen mindenkinek pert indítania a munkáltatóval szemben. Ha nem állok el a folytatástól, akkor ezt kockáztattuk volna.

Hogyan jött a felismerés?

Egy cikket olvastam a készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott dolgozókka kapcsolatban, emiatt kerestem fel a szakszervezetet: ha a készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott dolgozókra ez vonatkozik, akkor ránk miért nem? Mi is készenléti jellegű munkakörben dolgozunk. Később derült csak ki, hogy ez érinti a pénztárosokat, az ügyeleteseket, a személyzetirányítókat, a MÁV kötelékéből a forgalmistákat és a váltókezelőket is. Sokkal több munkakört érintett, mint ahogy én azt először gondoltam, mert akkor nekem csak arra kis szegmensre volt rálátásom, ahol akkor tevékenykedtem, dolgoztam.

Akkor te voltál a szikra?

Igen, de nem ez a lényeg. Én nem azért csináltam, hogy ismert legyek, hanem azért, hogy rajtam keresztül minden dolgozó megkapja azt, ami jogosan illeti őt. Akik ismertek a területen, azok tudták, miről van szó. Én voltam az első, aki azt mondta, hogy beleáll ebbe, viszont ehhez képest nem az én perem záródott le először. (Kurunczi) Imrével egymástól teljesen függetlenül ismertük fel a lehetőséget, lehet, hogy ő is megtalálta, mert amint meghallották, hogy beadtuk, ők is rögtön léptek, tehát pontosan tudták, miről van szó. De az tény, hogy én adtam be elsőként.

Ezek a perek akkoriban mindent felforgattak...

Elég sokan beléptek hozzánk – persze, lehet, hogy csak érdekből. A munkáltatók közben felajánlották az egyszeri kifizetést, és előálltak azzal, hogy mindenkinek átlagosan százezer forinttal letudják a kompenzációt. Akkor is azt vallottam, amit most is: mindenkinek annyit fizessen a munkáltató, amennyi jár. Lehet, hogy volt olyan, akinek kevesebb, mint százezer forint járt, de volt olyan is, akinek a százezer forint három-négyszerese. Utólagos beszélgetésekből tudom, hogy volt, aki a százezernek az ötszörösét is megkapta.

Aztán jött az újraszámfejtés...

Igen. A munkavállalók nagy része nem fogadta el ezt az egyszeri kifizetést, nem ment bele, és kértük, hogy mindenkinek rendesen számolják el. Akkor kezdődött az újraszámfejtés, mert a munkáltató sem akarta, hogy tömegesen induljanak vele szemben elszámolási perek.

Debrecen területén ez azért sokat jelentett neked,...

Gyakorlatilag akkor tettem le a névjegyemet, igen.

Ez azért nem tekinthető rossz belépőnek...

Érdekes volt, akkor még nem voltam tíz éve sem a vasútnál, újoncnak számítottam. Többen felhívtak, érdeklődtek, hogy nem féltém-e attól, hogy majd a munkáltató rám száll, küldi a fővizsgálókat, satöbbi. De nekem nem volt félnivalóm, úgy dolgoztam a vasútnál, hogy minden szabályt betartottam.

Biztos voltam benne, hogy ha jönnek is ellenőrizni, nem találnak olyan hibát, amibe bele tudnának kötni. Persze, biztos lehet mindenki munkájában hibát találni, de nem gondoltam, hogy félnem kellene bárkitől is, és nem is tapasztaltam ilyesmit.

Miben volt akkor más a vasút, amikor idejöttél dolgozni?

Miben volt más akkoriban jegyvizsgálónak lenni?

Nagyon érdekes, hogy amikor idekerültem, presztízs volt az intercity vonatokon, a távolsági vonatokon dolgozni. Abban az időben még megvoltak a fordák, a fordapárok, és mindenki a vonalszakaszok egy bizonyos részét járta, a szakaszok szinte csak egy részére volt beosztva: vagy ún. helyi vonatokra vagy távolsági vonatokra, vagy akár kisvonatra. Ami nagyon megváltozott, hogy majdnem teljesen elvesztette a presztízsét az intercity-vonaton való munka.

Miért történhetett ez?

Lehet, hogy nem érte meg dolgozni az IC-vonaton, olyan értelemben, hogy nem jutott olyan bevételhez az ember. A mellékvonalakon szűntek meg a pénztárak, ott lett jegyjutalék, a fővonalon, az Intercity-vonaton csak a problémák jöttek elő, a bevétel meg nem volt annyira kézzelfogható. Romlott – és jelenleg is romlanak – a körülmények. A nyári nagy melegben az intercity vonatokon általában van öt kocsi, lehet, sokat is mondtam, de jó, ha háromban megy a klíma. Leginkább kettőben működik. Ilyenkor a jegyvizsgálónak kell megvédenie a munda becsületét, helyt kell állnia. A jegyvizsgáló az ütköző, neki kell megoldania a vasút problémáját is: ha késés van, akkor tájékoztatnia kell az utasokat, neki kell tartania a hátát a műszaki hibák miatt. Ő azonban nem műszaki ember, de amennyire tudja, meg kell próbálni megoldani a felmerülő problémát. Van, amikor egy intercity-vonat akár egy órán keresztül megállás nélkül közlekedik, nem tud műszaki segítséget kérni. Tehát a jegyvizsgáló egy személyben szinte pszichológus is. Szerintem meg kell tudni értetni az utasokkal, hogy mi történik. A kommunikáció a legfontosabb, emiatt kommunikációs szakembernek hívom a jegyvizsgálókat, ez a beosztás fejleszti a problémamegoldó készséget. Bármilyen probléma merül is fel, azt – főképp mostanában – szinte egyedül kell megoldani a vonaton, ahol lehet, hogy négyszáz, vagy hétvégén akár hatszáz utas utazik. Egyedül kell megoldanod, hogy nem megy a klíma, nincs víz a tartályban, nem tud az utas kezét mosni, stb.

Mi volt a legkirívóbb probléma, amit meg kellett oldani?

Minden nap más volt. Amikor hazamentem, az volt a feleségem első kérdése, hogy milyen napom volt. Mindig tudtam neki újat mondani, tehát szinte nem volt, hogy ugyanazt a problémát elevenítettem fel. Amikor jár be a vonat, és a jegyvizsgáló az ajtóban állva néz kifelé, az utasok láttán azonnal megmondja, hogy közülük ki a potyautas, kinek nincs jegye. Ránézésre meg lehet mondani, a potyautas ugyanis kifejezetten keresi a tekintetével a jegyvizsgálót. A többiek a csomagjukkal foglalkoznak, de az is feltűnő egy távolsági vonaton, ha valaki csomag nélkül várja a vonatot. Tehát nagyon sok mindemből le lehetett szűrni, hogy ez az utas odavaló, vagy csak potyázni akar. Ez az évek alatt ráragad az emberre.

Kész nyomozó...

Igen, majdnem. Volt, amikor náluk kezdtem a jegyvizsgálatot, de sokan visszatérő figurák. Ráadásul, ha elég sokat utazik az ember egy vonalon, megismeri az utazóközönség egy részét, ha nem is név szerint, de látásból mindenképp, és a problémásakat alapból megjegyzi, mert több időt kellett eltölteni velük, többet beszélt velük.

Nálad nem fajult tettelegességig a dolog? Bántalmaztak?

Debrecenből mentem a Keletibe, egy srác már úgy szállt fel, hogy részeg volt, esetében nem a jeggyel volt probléma, hanem a viselkedésével. A barátnője próbálta csitítani, kértem, hogy maradjon csendben, máskülönben le kell szállítanom a vonatról, ki kell zárnom az utazásból. Egy ideig minden rendben volt, aztán megálltunk Tokajban. Én valahol hátul voltam, jön hozzám a büfés: "Gábor, Gábor, gyere! Itt van egy srác, leszállt a másik oldalra, visszaszállni már nem tudott, mert ott nem volt peron, és a két kocs között kezdett átmászni a peronhoz!" Nagy nehezen kiszedtük a srácot. Visszaült a vonatra. Ezek után mondtam neki, most már tényleg húzza meg magát, mert most majdnem itt halt meg. De csak nem nyugodott, ezért Miskolcra rendőrt hívtam. A srác leszállt a hátam mögött, én a rendőr felé fordultam, és épp mondtam, hogy ezzel az utassal volt problémám, az adatait kellene fölvenni. Ahogy ezt kimondtam, a srác azzal a lendülettel lenyomott nekem egy sallert hátulról.

Otthon mindent elmeséltél, minden problémát hazavittél magaddal?

Ha kérdeznek és érdeklődnek, és általában mindig kérdeznek, elmondom ezeket az érdekes történeteket.

Négy hölgy – a feleséged és a három lányod – biztosan tud érdeklődni. Ez a problémamegoldó képesség, ami a munkakörhöz kapcsolódik, segítségére volt a szakszervezeti pályád során is?

Igen, továbbfejlődött. 2015 körül választottak meg tagcsoportvezető-helyettesnek, majd ciklus közben tagcsoportvezetőnek, attól kezdve én vezettem a Nyíregyházi SZESZA Tagcsoportot, később munkavédelmi képviselő is lettem.

Idén pedig megválasztottak Debrecen területi vezető ügyvivőnek. Milyen itt?

Nekem még új, de úgy érzem, hogy kezdek belerázódni. Újdonság, hogy nem kell éjszakára mennem dolgozni, hétfőtől péntekig nappali műszakba kerültem, ami persze nem igaz, mert ugyanúgy hívnak a kollégák este is, ugyanúgy kapom hétvégén is a telefonokat, amiket ugyanúgy fel is veszek, ahogy eddig is felvettem. Csak eddig egy tagcsoport tagjai kerestek javarészt, most meg egy terület tagjai fordulnak hozzám a problémáikkal, amik jóval inkább szerteágazóak.

Ez nagyon nehéz lehet...

Nem könnyű, de azért vagyok, hogy utánajárjak a kérdéseknek, és mindenkinek a legjobb tudásom szerint segítek. Ha pedig valamire nem tudom rögtön a választ, én is tudok segítséget kérni, a központtól akár.

Képviselőként részt kell vennem a meghallgatásokon, ez is újdonság, új feladat elé állított, de úgy érzem, megfelelően láttam el eddig. Sokan érdeklődnek a MÁV Évek iránt, szinte minden területről jönnek hozzánk kollégák, akik nyugdíjas éveik előtt az egészségi állapotukra hivatkozva szeretnének belépni a programba, ehhez kérik a segítségünket. Van munkaszerződés-módosítással kapcsolatos megkeresés, meg persze a segélyezés, amit a szakszervezeten belül ellátunk. Tagcsoportvezetőként nem kellett ilyenekkel foglalkoznom.

Várható a közeljövőben per Debrecenben?

Most nem tudok ilyen perről, de ha lesz, akkor biztos, hogy ott leszünk, és ki fogunk állni a tagtársunkért. Legutóbbi per a területünkön Bóka Robié volt. Ha kell, tőlünk mindenki megkapja a megfelelő támogatást, a jogi védelmet, kiállunk érte, és szükség esetén visszük a perét is. De sose lehet tudni, mikor hívnak fel egy ilyen problémával.

Melyek a leginkább sürgető problémák?

Nem csak szakszervezetisként, hanem munkavédelmi szemmel is nézem a környezetet, a munkahelyet. Sok dolog szúrta a szemem: nincsen klíma egy nappali szolgálati helyen, de még egy mobilklíma sincs. Sátor alatt dolgoznak például a JBI-nél, nincsen műhely, ahol dolgozhatnak. A sátor pedig télen hideg, nyáron meleg; nem mintha egy csarnok sokkal jobb lenne, de a sátorban minden duplán rosszabb. A forgalomnál is a munkakörnyezetet látom problémásnak, egy-két helyen nagyobb gond van, de ezt nem lehet egységesen ráhúzni az összes szolgálati helyre.

Debrecen területen azért elég sajátosan mennek a dolgok. Úgy hallottam, hogy az elmúlt télen a 18 fokos munkakörnyezettel kapcsolatban is voltak olyan túlkapások, amikhez hasonlót máshonnan nem hallottunk...

Egyes munkavállalók nem mindig laktanyában szállnak meg, előfordul, hogy bérelt helyiségekben, magánlakáson jelölték ki a szállást a kollégáknak. Télen a munkáltató az egyik ilyen szálláshelyre levelet küldött, amiben arról tájékoztatta az üzemeltetőt, hogy 18 fokos hőmérsékletet kell biztosítani. De az nem vasúti terület volt, semmi köze nem volt a vasúthoz, annyi köze volt csak hozzá, hogy a vasút bérelte azt a helyiséget. Nem is értettük, miért akarja csökkenteni a bérbeadó költségeit, amikor attól függetlenül ki kellett fizetnie a fix bérleti díjat, ettől az nem lett kevesebb.

Ez tényleg felfoghatatlan.

Nem is tartott sokáig, maradjunk ennyiben.

De mi lehet ennek az oka?

Mert próbálnak megfelelni felfelé. Szintén az elmúlt télen például a szolgálati helyeken a termosztát köré vasrácsot szereltek, hogy a dolgozók ne tudják tekergetni. Beállították 18 fokra, nagyon szánalmas volt. A termosztát környékén lehet, hogy megvolt az a 18 fok, de ha a forgalmi szolgálattelvő az ablak alatt ült, ott hűvösebb is lehetett, mert az ablak sugározta a hideget.

Azért találékony a magyar...

Igen, hallottam olyat, hogy a dolgozók jégakkut tettek a termosztát fölé, hogy hűvösebbet mérjen, így beindult a fűtés.

Az újdonságok között említetted, hogy hétfőként otthon vagy. Nem volt nagyon fura?

A feleségem a kereskedelembe dolgozik, így van, amikor nincs otthon, a gyerekek is már nagyok: a legnagyobb lányom Miskolcon dolgozik, a középső Pesten tanul, dolgozik, a kicsi pedig középiskolás, ő hétfőn sokszor a barátnőivel lóg, tehát előfordul, hogy egyedül van az ember otthon hétfőn, és akkor jön a gondolat, hogy menjünk valahova. Így jött a SUP a képbe. Ez számomra szó szerint kikapcsolódást jelent: haladsz egy ideig, megállsz, akár lefeküdhatsz a deszkára, napozhatsz is rajta. Elengeded magad, csend, madárcsicsergés vesz körbe, gyönyörködhetsz a tájban.

Abszolút szakszervezeti karrier a tied, de hol dolgoztál a vasút előtt?

Korábban zöldségesként dolgoztam az állomás mellett Nyíregyházán, rengeteg vasutast ismertem, sokan jártak hozzánk vásárolni. És akkor jött a gondolat, hogy megkérdezem az egyik leendő kollégát, hogy van-e felvétel a vasúthoz. Ez volt februárban. Májusban szólt, akkor jelentkeztem a vasúthoz, részt vettem egy kiválasztáson, majd az orvosi vizsgálaton. A következő hónapban megkezdődött a tanfolyam.

És miért vezető jegyvizsgáló lettél?

Akkoriban nem is gondolkoztam ezen, akkor még nem tudtam, mi fán terem a forgalom, meg egyáltalán mit csinál a forgalmista, a vezető jegyvizsgáló vagy a mozdonyvezető. Nem tudtam, milyen hierarchia van itt, a vasúton. Ide jelentkeztem, és utána itt ragadtam, mert nekem tetszett. A jegyvizsgáló munkakörben a magad ura vagy. Vannak persze szabályok, munkaköri előírások, amiket be kell tartani. El kell végezni a munkát, de azt olyan ütemben végzed el, ahogy neked jól esik. Elindulsz, ledolgozod a vonatot. Tudod, hogy mit hagytál magad mögött, attól kezdve nyugodtan vagy. Az, hogy ezt a munkát 5 perc alatt végzed el vagy fél óra alatt, az rád van bízva.

Mi különbözteti meg szerinted a VDSzSz Szolidaritást más szakszervezetektől? Szerinted a szakszervezetek közül a VDSzSz Szolidaritásra milyen jelző illik?

A harcos. Én azt mondom, hogy most is harcos.

Pedig nem tegnap volt sztrájk.

A harcosság nem csak a sztrájkban nyilvánul meg, hanem abban is, hogy ki kell állni olyan ügyek mellett is, amik mellett lehet, hogy más nem áll ki.

MINDENT FELTETTÜNK EGY APPRA!

Sőt, még annál is többet!

A közeledben lévő MAKASZ-elfogadóhelyeken és látnivalókon kívül az appon keresztül pár kattintással igényelhetsz támogatást, segélyt is, és része lehetsz online közösségünknek! Keress ránk a Google Play-en vagy az Apple Store-ban!

16

INTERJÚ

Bernát Barbara vezető jegyvizsgáló tagtársunk két nagyobbik gyermeke, Sanyi és Noémi, úgy nőttek fel, hogy édesanyjuk 16 órás szolgálatokat teljesített, rengeteget túlórázott, édesapjuk hozta-vitte őket bölcsibe, óvodába. Aztán Barbara változtatni akart, több időt szeretett volna a családjával tölteni. Később megszületett a legkisebb gyermek, Alíz is, akit Barbara maga szeretett volna bölcsibe vinni. De vajon a fordulószolgálat mellett ez egyáltalán megoldható? Igen, persze, így is kész logisztikai rémálom a reggel, de a vasutas anyuka örömmel csinálja. Barbara egy éve fordult Bernát Beatrixhoz, szakszervezetünk Budapesti területi vezető ügyvivőjéhez, aki Lóczi Csabától, a MÁV-Start Budapesti TSZVI igazgatójától kért – és kapott – segítséget. Kiderült, hogy létezik humánus munkáltató is, így Barbara nagy álma végre teljesülhetett: év eleje óta ún. operatív szolgálatot lát el, így más anyukákhoz hasonlóan ő viheti Alízt bölcsibe, sőt, időnként a nagyobbakat iskolába is.

Három gyermekem van: Sándor, a legnagyobb, 14 éves és nyolcadikos, Noémi, a középső kislányom 8 éves, ősszel kezdte az általános iskola 2. osztályát, a legkisebb lányom, Alíz, pedig 3 éves, bölcsis. Szajolban lakunk, a két nagyobb gyerek is ide jár iskolába, a kicsit pedig Szolnokra hordjuk bölcsibe.

Sok vasutas számára jelent kihívást, hogyan logisztikázza fordulószolgálat mellett a gyerekeket. Te operatív szolgálatot teljesítesz, mit jelent ez a gyakorlatban?

Reggelente hatkor viszem a kicsit bölcsődébe, attól függően, hány órára kell mennem dolgozni. Két operatív szolgálatom van: az egyik 6:56-kor kezdődik, a másik 7:19-kor. Az első szolgálat esetében 5:30-kor kelünk, autóval járok dolgozni, azzal viszem bölcsibe is a kicsit, vonattal macerásabb lenne. A bölcsi 10 kilométerre van tőlünk. De a reggeleink így is rohanásból állnak, a nagyok biciklivel mennek iskolába, mert a nagymama nem mindig tud jönni reggelente: ilyenkor a nagyfiam kelti fel Noémit, és együtt indulnak 7:20-kor, mert 7:45-re kell beérniük. Időben kell elindulni, hogy ne a forgalmas részen menjenek: Szajol csak nagyközség, de így is sokan járnak autóval. Tehát kerülőutakon mennek, hogy biztonságos legyen, nem beszélve arról, hogy Noémi lassabban is biciklizik. Ha 7:19-re megyek, akkor őket is el tudom vinni kocsival, a sulis helyben, Szajolban van.

Hogyan fest egy munkanapod a legkorábbi kezdésnél?

Alízt fél hétre lehet legkorábban bevinni a bölcsődébe, csak nem szereti, mert akkor még egyedül van a gondozónővel, és olyankor megy a hiszti: haza akar menni, velem akar jönni. Ezek a korai kezdések ezért nem jók, mert ilyenkor a kicsi is úgy enged el, hogy szorít meg sír, hogy maradjak. Mondom neki, hogy Anyának sietnie kell, ilyenkor hisztisek a reggelek.

Anyaként lelkileg ez elég megterhelő lehet...

Elég sokszor megyek úgy be, hogy még előtte azért a könnyeimet le kell törölni a kocsiban, meg kell igazítani a sminket. De akkor veszünk egy nagy levegőt: jó helyen van, bölcsődében van, nem hozhatom haza, mert nem arról szól, hogy elsírja magát, és indulunk. Előtte nem mutatom, próbálom játékosan csinálni, hogy „juj, nézd csak mi van a bölcsiben, új játék érkezett!” Versenyzünk, hogy ki ér be hamarabb, hogy eltereljem a figyelmét arról, hogy neki most ott kell maradni.

A kismotort is be szoktam tenni a kocsiba, hogy azzal menjünk be a kapuig: „Juj, anyát megelőződ, nem igazságos, te nyertél!” Szóval próbálom játékosan csinálni, mert akkor nekem is könnyebb, mint ráfeszülni: „Úristen, 5 perc múlva feljelentkezési idő van, gépet kell felvenni, megy az önköltséges vonat!”

Fél hétre mentek a bölcsibe, hogyan tovább?

Kiesem a bölcsiből, utána kezdődik a rohanás: a munkahelyem mögötti utcában van a bölcsőde, direkt úgy választottuk, hogy bármi van, akkor egyből tudom hozni-vinni Alízt. Valamikor a kalauztáskát is a kocsiban hagyom, hogy azzal se teljen az idő, hogy kinyitom a szekrényemet, hanem gyorsan szondát fújok, feljelentkezek, és rohanok a másik épületbe a gépért, ami utcahossznyi sétára van. A kollégák mindig mondják, hogy miért rohanok? Mondom nekik, hogy gyerekek, sajnálom, ez ilyen. Már megkaptam azt is, hogy jaj, Barbi, már veled nem lehet beszélgetni. Régen még megálltunk, cigiztünk, beszélgettünk, mi újság veletek? Én meg csak rohanok mindig, és nem érek rá senkivel beszélgetni, mert ebből áll az élet.

Nem volt mindig így, az ún. operatív szolgálat előtt milyen volt az életed?

Régebben nálunk úgy volt, hogy mindig a férjem intézte a gyerekeket. Én 16 órában dolgoztam, ami azt jelentette, hogy hajnal 2:19-től dolgoztam 20:38-ig, nagyon sokáig. Az éjszakással meg másnap fél tizenegykor végeztünk. Tehát ebben az időben se vinni nem tudtam a gyerekeket, se hozni. Sanyika 14 éve és Noémi 8 éve úgy telt el, hogy alig láttak belőlem valamit. Ha itthon voltam, az ülőgarnitúrán kicsit ledőltem, mert annyira fáradt voltam már. Mondtam, hogy „majd mindjárt játszunk” meg „mindjárt átnézzük a dolgokat, beszélgetünk meg minden”. Aztán arra keltem fel, hogy hajnal van, és a férjem elvitte őket fürdeni meg aludni. Ezért inkább csak tizenkét órában akartam dolgozni.

Mikor váltottál?

4-5 éve dolgozom 12 órában.

Hogyan változott meg az életetek?

Attól kezdve már könnyebb volt. Azt vettem észre, hogy mikor hazaértem 5-6 körül, mosogatok, vidám vagyok, beszélgetek a gyerekekkel. Nem idegesít, ha valaki hozzám szól itthon. Mert a vonaton nem csak egy jegyvizsgáló, vezető jegyvizsgáló vagy, aki a forgalmat figyeli meg az utazóközönséget, hanem igazából családsegítő, pszichológus, betegellátó. Tehát, mindennel foglalkozol, és ebben annyira lefáradtam a 16 óra alatt, hogy idegesített, mikor a gyerek hisztizik. Sok volt. Azt vettem észre, hogy a 12 órás szolgálatok után újra élek, újra élvezem, hogy családom van, hogy most kezdek el anya lenni, hiszen korábban nem az voltam, hanem egy nő, aki nagyon jól keresett és rengeteget túlórázott: úgy voltam vele, hogy majd én eltartom az egész családot. Nem is tudom. Egoista voltam, akinek az élete volt a vasút, aki mindig rendelkezésre állt, én voltam a negyedik legtöbbet túlórázó ember, de csak egy órával csúsztam le a harmadik helyről. Tehát akkor még nem a két gyerek, nem a férjem volt fontos, hanem az, hogy a vasúton én segítek, meg én legyek az, aki mindent megold.

IMPRESSZUM

FELELŐS KIADÓ
HALASI ZOLTÁN

FŐSZERKESZTŐ
HUSZTA KRISZTIÁN

MÍÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG
1146 BUDAPEST, THÖKÖLY ÚT 172.
INFO@VDSZSZ.HU

Megjelenik 4.300 példányban,
kiadja a VDSzSz Szolidaritás

Hogyan látod most a korábbi életed? Van benned lelkiismeret-furdalás amiért a munkát helyezted a család elé?

Van, nagyon is, sok mindenről lemaradtam: lemaradtam az edzésekről, lemaradtam az Anyák napjáról, mindenről lemaradtam. Meg a házas életről is, csak léteztünk egymás mellett.

Van egy férjem, aki apa is meg anya is volt egyszerre, a háztartásban is dolgozott, és mindent is csinált. Ezt nagyon rosszul tettem, a vasút volt az életem. Hogy ott megfeleljek, ott megoldjak mindent, ott minden rendben menjen, az utas jól érezze magát, a főnököm, a vezénylőm elégedett legyen, jó fej legyek, mindenkit meghallgassak, mindig ott legyek mindenkinek. Ezt nem jól csináltam, nekem itthon kellett volna itthon lennem, nem pedig ott.

Mi történt akkor? Mi okozta a fordulatot?

Volt egy fogműtétem, feldagadt az ínyem, felvágták, kitakarították, antibiotikumot kaptam. Én persze nem pihentem ki, ez így ment egy hónapon át, aztán egyik hajnalban Szolnokon megszédültem. „Úristen mi ez?” Adnám a jelzést, de hiába kapaszkodok, zsibbad a kezem, rosszul vagyok, nem vagyok önmagam. Hívtam az üzemirányítást, hogy nagyon rosszul érzem magam, szeretnék hazamenni. Megérkeztünk Nagykátára, öt perc múlva jött a következő vonat, arra szállították át az utasainkat, a vonatunkat pedig lemondták. A mentő megérkezett. Mint kiderült, ott rontottam el, hogy az antibiotikumos kezelést otthon kellett volna kipihennem, ehelyett háromszázhatvan órákat dolgoztam.

A mentős szerint ezt a műtétet ki kellett volna pihennem, megvárni, hogy a heg rendbe jöjjön. Ekkor fogadtam meg, hogy elég volt a tizenhat órás szolgálatokból, nem ér annyit az egészségem.

Ettől kezdve 12 órás szolgálatokat vállaltál?

Igen. Aztán várandós lettem, és megszületett Alíz. Mindössze annyit szerettem volna, hogy legalább reggelente én vigyem a kicsit a bölcsibe, ne az apára háruljon megint minden. Helyben, körülbelül egy éve megadták a késői kezdést, hogy reggel el tudjam vinni a kicsit: 12:19-es, 10:55-ös és 16:10-es kezdéseim voltak, egytől-egyig éjszaka értek véget. Tehát minden nap 5:30-kor keltem, bevittem a kicsit, reggelit készítettem, elindítottam a nagyokat iskolába. Aztán csak éjjel után értem haza, majd fél hatkor ismét keltem. Év elején nem bírtam tovább. Éreztem, hogy ki vagyok merülve, fáradt vagyok, autót vezetek, és mégiscsak egy két és fél éves babával utazom, nem mindegy, hogy kiszállunk-e az autóból élve. Sokszor éreztem azt, hogy így elalszom a volán mögött. Kezdtem már féltetni magunkat, és tudtam, hogy hosszútávon ez így nem mehet tovább. Akkor mondta egy volt kolléganőm, hogy létezik az operatív szolgálat, menjek utána. Beszéltem Bagi Csabával, a VDSzSz Szolidaritás tisztségviselőjével, ő ajánlotta, hogy hívjam fel Beát. Gondoltam, egy próbát megér, de azért nem könnyű szívvel szántam rá magam.

De ezért vagyunk, erről szól a szakszervezet...

Tudom, de én soha nem szerettem segítséget kérni senkitől, mert engem apukám úgy nevelt, hogy amit elérsz, azt magadtól érd el. Ez ilyen butaság bennem, de ódzkodtam attól, hogy segítséget kérjek, meg „jaj, légy szíves”. Végül felhívtam, mert úgy éreztem, nincs más választásom. Bea pedig írt egy szívhez szóló e-mailt Lóczi Csabának, de olyat, hogy még én is rendesen csodálattal olvastam magamról, hogy „Úristen, én tényleg ilyen értékes vagyok?” Leírt mindent, hogy három gyerekem van, mennyi idősek, hova járnak, meg hogy tiszteljük azt, ha valaki három gyerek mellett és 15 év után itt akar maradni. Ezt a levelet Bea elküldte Lóczi Csaba igazgató úrnak, aki megígérte, hogy segít benne.

Ebből lett az interjú elején bemutatott operatív szolgálat?

Igen, és ezért nagyon hálás vagyok, ha ők nincsenek, akkor biztosan nem sikerül.

Sosem merült fel benned, hogy esetleg elhagyd a vasutat?

De igen, nevetséges a fizetés, az elvárások magasak. Néha azon tűnődöm, hogy miért csinálom én ezt, és akkor jön egy kisgyerek vagy egy idős ember vagy bárki, hogy segítek már neki. Olyan hálásak tudnak lenni az emberek, és annyira jó érzés segíteni nekik. Most a legutóbb történt, hogy a balatoni oldalon utazott egy autista kisfiú. Az anyukája úgy tudta lecsillapítani a hisztit nála, hogy beleszorította a körmét a gyermek kezébe, még a nyoma is ottmaradt, de a gyerek is hasonlóan marta az anyukája kezét. Odaültem hozzájuk, és megkérdeztem, hogy segíthetek-e? Tudom, hogy más nevelési igényű a kisgyerek. De hátha elfogadna. És az autista kisfiú elfogadott, az én kezem nem szorította meg, engem nem bántott, pedig a bal keze az én kezemben volt, a jobb keze az anyukájánál. Hosszú az út, négy óra, mire Szolnokról leérünk Fonyódligetre. Integtettem neki, mondtam, hogy *“Attika, mindjárt jövök vissza, legyél jó kisfiú!”*

Othagytam neki a lámpámat vagy valami személyes tárgyat. Igaz, hogy kivoltam, mert 40 fok volt, de mindig visszarohangáltam hozzá, meg közben az utasok is kérdeztek, mégse éreztem, hogy *“miért kell ez nekem”*, meg hogy *“miért nem tudtak otthon maradni”*. Csodálatos érzés volt, hogy a kisfiú megnyugodott attól, hogy én ott vagyok neki, és hogy ismeretlenül is szeretem, simogatom.

Szeretem a családokat, és tudom, hogy nehéz az utazás, különösen ha a gyerekek unatkoznak. Adok nekik tollat, mondom, hogy rajzoljanak valamit, vagy odaadom a gépet: *“nézd csak, anyának lecsipogjuk a jegyét, hogy érvényes-e”*. Tök jól lehet ezeket a helyzeteket így kezelni. Szeretem a munkámat, és mindig rájövök, hogy én ezt szeretem csinálni.

VERS

Jó lenne kedves, kicsit nálad lenni újra
Megértő szavakhoz, forró ölelkezés bújna
Elsuttogná szám, hogy hiányod még itt él velem
S milyen édes pillanat volt, mikor megfogtad kezem!

Jó lenne kedves, ha a sosem tűnt tűz ismét gyúlna,
Néma csendünkhöz az éj halk szólamot zúgna,
Velünk játszaná el táncát a csillag-amulett
S éledne megint a láng, ami mára por és hamu lett!

Mikó Zsolt tagtársunk verse

Tureczki Tibor

TISZTSÉGVISELŐNKEL, A KELETI
JBI TELEPHELYVEZETŐJÉVEL
BESZÉLGETTÜNK FESTÉSZETRŐL,
SZÁGULDÓ VADMALACOKRÓL ÉS
MESTERSÉGES INTELLIGENCIÁRÓL

Miért festesz? Hogy jött ez a gondolat?

Már gyerekként is szerettem a rajzolást az iskolai rajzórakon. Utána háttérbe szorult a napi dolgok miatt, másképp alakult az ember élete. Lehet, most értem be, nem tudom. Bő 6 éve gondoltam egyet, és jelentkeztem egy festőestre, ahol instruktor irányítása mellett ki lehetett próbálni a festészetet, és megtetszett az első kép. Utána kipróbáltam magamat még több alkalommal is.

Azt hiszem, rémlík: le kell másolni egy konkrét festményt?

Igen. Van egy referenciakép, amit először útmutatások alapján festünk le.

Ilyet én is láttam, és az volt a legmegdöbbentőbb, hogy gyakorlatilag szinte egy az egyben ugyanúgy néztek ki a másolatok, mint a referenciakép.

Így van. Úgy kell erre gondolni, hogy mindenki másképp látja, másképp festi a referenciaképet, és több-kevesebb sikerrel működik. De itt az a lényeg, hogy mindenki jól érezze magát a festészetben. Utána csináltam még így pár képet, majd elkezdtem önállóan festeni, autodidakta módon. Amikor kedvem van hozzá, és jól érzem magam, festegetek egy kicsit.

Milyen élethelyzetben nyúl ecsethez az ember, esetleg terápiás céllal kezdte el festeni?

Sokkal prózaibb oka volt, a lakásfelújítással akkor végeztem, felszabadult a szabadidőm, és ha már van szabadidőm, amit nem a lakásra kell fordítani, akkor úgy döntöttem, hogy kipróbálom egy másik területen is magamat. Ez nekem bevált, nekem tetszik.

Nem lehet, hogy a szobafestés annyira megtetszett neked, hogy szintet akartál lépni?

A szobafestést és a képfestést nem lehet egy kalap alá venni. Mindkettő más képzettséget igényel. Volt egy régi parasztházam, ahol szinte mindent én csináltam az alapozástól kezdve, ez egy tízéves projekt volt. És amikor azzal végeztem, gondoltam, kipróbálok valami mást. És nekem nagyon megtetszett a festészet, a mai napig tetszik. Most próbálok váltani, mert eddig akrilfestékekkel festettem, de szeretném még kipróbálni az olajfestészetet és az ikon festészetet is. Mindkét festészet két külön elmélyülést kíván, különböző világok.

Mi a különbség a három művészeti stílus között?

Az akrilfestésnél vízbázisú festéket használunk vászonra festve, az olajfestményeknél pedig olaj bázisúakat ugyancsak elsősorban vászonra festve. Ha megnézzük a nagy művészeti képeket, azokat általában mind olajjal festették. Az akril kevésbé „értékes”, mint mondjuk az olajfestmények.

Az ikon festészetnél pedig hagyományosan mély tradíciókkal egy falapra készítik a spirituális vallási képeket. A képek szimbolikusak, és az ábrázolt személyek és jelenetek körültekintően kiválasztott jelképekkel gazdagon díszítettek.

Akkor szoktam megdöbbeni, amikor látok egy festményt, és látom, milyen árban van. Én a saját festményemet többre becsülöm, mint azt, ami viszont százazrekbe kerül. Nekem nem célom, hogy eladjam. A festészet mindig arról szól számomra, hogy mit tudok belőle kihozni, tehát az a lényeg, hogy nekem örömet okozzon az a kép, a többi nem számít.

És mennyi idő után tetszik neked a kép? Van olyan, hogy letéped, és azt mondod, „Á, hagyjuk”?

Olyan még nem volt, hogy eltépjek vagy kidobjak egy képet, legfeljebb odaadom egy ismerősnek. A határidő okozta nyomás mellett jobban szoktam festeni. Járok társastáncra is, és egy alkalommal mikor a táncvizsgára készültünk a csoporttal, megbeszéltük, hogy adunk a tánctanárunknak valami jelképes ajándékot. Ötleként feldobtam, hogy adjunk egy képet neki, ezt a csoport elfogadta és nagyon örültek neki.

A képet elkezdtem festeni, majd félretettem. Aztán lassan elérkezett a táncvizsga ideje, és gondoltam, most már be kéne fejezni gyorsan, hiszen ígéretet tettem a csoportom felé. Két nap alatt befejeztem, tehát nyomás alatt gyorsabban festek. Van, amikor elidőzők rajta akár hetekig, de van, amikor pár nap alatt lefestek egy képet. Az elkészült festmény egy táncoló párt ábrázolt.

Mi volt az első önálló festményed? Nyilván emlékszel rá...

Persze, egy férfi és egy női arcot ábrázolt, ölelkezve, csókolózva.

Volt valami személyes vonatkozása?

Nem volt személyes, csak a kép színvilága éppen megtetszett.

De valakire csak gondoltál miközben rajzoltad...

Igen, ilyenkor az ember mindig a párjára gondol. És az alapján festi meg.

És a férfi a képen önarckép volt?

Nem, szerintem ne mondjuk önarcképnek. Végülis a festményekben az a jó, hogy mindenki mást lát benne, volt, aki azt mondta, hogy neki az a kép nem tetszik, más meg azt mondja, hú, ez tök gyönyörű, és neki nagyon kellene. Sok képet adtam már ismerősöknek, de otthon is van jó pár, ami pedig már otthon nem fér el, azt az irodában helyezem ki a falra.

Portrék alapvetően?

Változó.

Mitől függ?

Ami éppen megtetszik. Ránézek egy képre, és ha látok benne fantáziát, akkor szeretném újból megfesteni. Ez lehet egy táncos kép, lehet egy portré, lehet egy állat.

Ez a kompozíció a fejedben él? Hol találod meg az ihletet?

Az interneten keresgetek, nézelődök vagy éppen az utcán látom. Legutóbbi képem például úgy sikeredett, hogy az egyik kolléga viccesen egy váltóra tett egy piros esernyőt. Megtetszett, lefestettem, ki is tettem az irodámba. Absztrakt képnek mondanám.

Hány festményed van?

Sok, már vagy harminc, különböző témákban. Tájképet nem szeretek festeni, azokba nem látom bele magamat: csak alakokat, állatokat festek vagy absztrakt képeket.

Hála Istennek, többektől kaptam már elismerést, az egyik volt kollégánk például elment nyugdíjba, a hobbija a vadászat volt. Ezért búcsúajándékként egy száguldó vadmalacot ábrázoló képet festettem számára, ami nagyon tetszett neki. A képet nézve tényleg olyan, volt mintha szaladna a vaddisznó.

De honnan tudod, hogyan szalad egy vadmalac?

A mindennapi életből, de van ennek elméleti része is, a színelmélet.

És hogy lesz a rohanó vadmalac élethű, honnan tudod, melyik lábának kell a földön lenni, melyiket emelje a képen?

Ránézek a vászonra, és körülbelül már látom, hogy kell ezt kihozni. Grafitceruzával előrajzoljuk, utána nagyjából megcsináljuk a negatív képet. Tehát a környezetét lefestem, és fokozatosan haladunk befelé, az egyre több részlet felé. Utána már csak a finomítások maradnak. Mindig így kell kezdeni egy festményt, mindig kívülről haladunk befelé.

És így is kell nézni egy festményt?

Egy képet mindig távolról kell nézni, egy festmény közelről nem kép. Annak idején is mondták mindig, amikor tanultuk a festészetet: ha festesz, állj meg, lépj hátra hármat, és úgy nézd meg, mert akkor látod az összképet, akkor látod az egész képet, hogy hogyan kell annak kinézni. Akkor látsz meg olyan színeket, amiken picit javítani, formálni kell. Azért szeretek akrillal festeni, mert amikor valamit elrontok, azt tudom még javítani, az akril gyorsan megszárad, megvárom, javítok.

Az olajfestménynél ez nem megoldható?

Az olaj nagyon sokáig szárad, azt azért kissé túlzásnak érzem, hogy napokat várjak, mert elrontottam. Az a lényeg, hogy nem siettet semmi, nem szoktam óra, percre dolgozni. A művészetre hagyni kell időt, hogy megérjen, nem szabad kapkodni vele. Persze van, amikor nem árt a határidő. Jól mondta az egyik festő: legjobb úgy festeni, ha vannak határidők, akkor tudod, hogy határidőre be kell fejezni.

Ki a kedvenc festőd?

Afremov, egy orosz festő. Nagyon szeretem a festményeit, nagyon gazdag a képek színvilága, színeibbnél-színeibb képei vannak.

Nálad is dominálnak a meleg színek...

Szeretem a színes képeket. A fényeknek nagyon nagy szerepük van, tehát a fény-árnyék egy festménynél meghatározó: honnan vetítünk fényt, merről milyen árnyékot, hogyan kell sátozni, hogyan kell festeni.

A legnehezebb különben mindig az emberi bőrszín kikeverése, legalábbis számomra, mert ahány ember annyiféle szín. Azokat az árnyalatokat egy adott fénynél, sötétedésnél kikeverni nagyon nehéz. Sok-sok gyakorlás kell hozzá.

Tehát az ember, az emberi tényező a legproblémásabb?

Igen, az emberi bőr, az emberi arc, az emberi kéz: ez mind olyan megfoghatatlan. Egyéni bőrtónusok vannak, és a bőrtónusok színvilágát nagyon nehéz kikeverni. Elkezdlek különböző színeket összekeverni, és amikor már úgy látom, hogy ez számomra megfelelő, akkor viszem fel a vászonra. És azt lehet tovább sötétíteni, vagy éppen világosítani. Nagyon kell vigyázni például, hogy a sötét tónusból, a feketéből, csak egy csipetnyit szabad beletenni, egy tűhegynyit, ahogy szokták mondani, mert az nagyon el tudja sötétíteni. Az egy erős szín, azt nagyon nehéz utána kivilágosítani. De lehet már a boltban nagyon jó művészfestékeket kapni. Ezekből rengeteg színárnyalat van, utána már csak finomítani kell: sötétítem, világosítom, ahogy szeretném. Persze, van fekete-fehér képem is, az is a munkahelyen: egy vasutast ábrázol, aki éppen szolgálatban van, azt mindig el akarják vinni tőlem. Egyelőre még kitartok, és nem adom oda.

Mennyire nehéz megvalni egy képtől?

Nehéz, nagyon nehéz megvalni tőlük, viszont szükséges, mert nem tudok annyi képet elhelyezni. Nem beszélve arról, hogy ha a másiknak örömet tudsz okozni azzal, hogy odaadsz neki egy képet, akkor vigye.

A festészet sincs feltétlen biztonságban a mesterséges intelligenciától. Van például olyan kép, amikor arra kérték, hogy készítsen a neandervölgyiekkel közös szelfit a barlangban, és megcsinálta.

Megcsinálja digitálisan, meg le is festi. De itt jön elő mindig a kézműves, az ember jelentősége. Azért a gép az mégiscsak egy gép, a festő meg beleveszi a saját érzéseit. Ne hasonlítsuk össze a kettőt. Fontosak a színek bármilyen területen. Vegyük csak a kórházakat, ott vannak azok a zöld színek, nyugtató színek, kék színek, hideg színek, meleg színek: lehet játszani a színekkel. Egy munkahelyen nagyon fontos – és erről már tudományos kutatások vannak – milyen a színvilág, hogy az ott dolgozó munkavállalók jól érezzék magukat.

És mi a helyzet a munkahelyen? Mennyire jelenthet veszélyt a mesterséges intelligencia?

A mesterséges intelligencia még nem érkezett meg, de nagyon sok munkaterületre be fog gyűrűzni a napi karbantartás, napi munka során is, ezt későbbiekben látni fogjuk. Sok ember munkáját át fogja venni. Azt látom, hogy ez a jövő.

És mi lesz azokkal az emberekkel, akiknek a munkáját átveszi?

Azok számára új szakterületet kell kitalálni, hiszen azért a mesterséges intelligencia se tud mindent átvenni: a napi karbantartást, javítást nem fogja tudni átvenni, viszont egy jármű karbantartásának tervezését simán át tudja venni, hiszen az a lényeg, hogy megfelelő adatok alapján a megfelelő döntéseket meghozza, és ezt a mesterséges intelligencia nagyon jól le tudja követni.

Van egy másik oldalad is, telephelyvezető és szakszervezeti tisztségviselő vagy. A kettő nem zárja ki egymást?

Kompromisszumokat kell kötni, meg kell találni a munkáltató oldalt is, és meg kell tanulni a humán oldalt, a szakszervezeti oldalt is. Minden szerepben arra kell törekedni, hogy a munkavállalók és a munkáltatók érdekeinek érvényesülésével a vállalat sikeres működése biztosítható legyen.

De ez iszonyú bonyolult lehet, nem?

Bonyolult, bonyolult. De azért kell fokozatosan fejlődni, nem lehet elválasztani egyiket a másiktól. Ez csak szervesen, együtt működik.

És nem érkezett jelzés a munkáltatótól, hogy ezt a szakszervezeti oldalt el kellene engedni?

De, volt ilyen a legelején, nagyon is volt. Az igazgatóm nagyon ágált ellene. De utóbbi időben, már lassan egy éve, legalábbis nem mondja. Belátta, hogy telephelyvezetőként és szakszervezeti tisztségviselőként is egy a cél: a munkahelyi körülmények javítása és a munkavállalók érdekeinek képviselete. Mostanra nagyon kegyetlen világ lett, oda kell figyelni rájuk, én a dolgozó érdekeit azért nézem.

És mennyire lehet? Kissé skizofrén helyzet ez... Meddig tart a szakszervezeti tisztségviselő, és hol kezdődik a munkáltatói oldal?

Szerencsére nem én vagyok a teljes munkáltatói jogkörgyakorló, hanem a JBI igazgató. Innentől kezdve nem annyira ütközik egyik a másikkal. Én munkákat szervezek, irányítok, ez megfér a szakszervezeti feladat mellett, hiszen másképp nem is működne: a dolgozókkal együtt kell dolgozni.

Igazgató lennél?

Igazgató? Ezt még nem kérdezték meg tőlem, de ha az lennék, akkor valószínűleg a szakszervezetet nem tudnám csinálni. A szakszervezeti tisztség az igazgatói pozícióval összeegyeztethetetlen. A szakszervezeti képviselő a munkavállalók jogait és érdekeit védi, a munkáltató pedig a vállalat érdekeit képviseli.

Mi volt a legnehezebb döntés, ami telephelyvezetőként és szakszervezeti tisztségviselőként is próbára tett?

Sok nehéz döntés volt. Nem tudnék egyet sem kiemelni, napi szinten vannak döntések, azon belül van nehezebb vagy könnyebb. Szakszervezeti oldalról az, amikor valamilyen családi problémát kell megoldani, felterjeszteni az igazgató felé, hogy ő is elfogadja. Az nehéz. Utóbb például volt egy kolléganőnk, aki veszélyeztetett terhes volt, és támogattam abban, hogy legalább heti négy napot legyen home office-ban. Egy hónapról volt szó, de az igazgató nem támogatta. És ezt hiába is terjesztettük fel utána a Start vezetése felé, az se támogatta, mivel az én igazgatóm nem támogatta. Ezzel nem értek egyet.

Szerintem humánus oldalról elfogadhatatlan ez az eljárás egy veszélyeztetett terhes esetében, hiszen volt már ilyenre példa, meg lesz is.

És milyen a viszonyod az igazgatóval?

Vannak azért véleménykülönbségek, és ez így van jól. Kell is lenniük.

Nem csak szakszervezeti vezetőként?

Persze, telephelyvezetőként is meg kell kötni azokat a kompromisszumokat, hogy sikeresek legyünk.

És az igazgató megkérdezi időnként, hogy milyen minőségben érkezted hozzá: telephelyvezetőként vagy szakszervezeti tisztségviselőként?

Nem, nem szokta megkérdezni. Megbeszéljük, legyen szó munkáról vagy szakszervezeti dolgokról. Ebből a szempontból is jó viszonyt ápolunk egymással, független attól, hogy nem minden dologban értünk egyet.

A tagcsoportodnak készítesz festményeket?

Eddig csak saját részre, az ismerősöknek, barátoknak, kollégáknak festettem képet, a tagcsoportnak még nem. De a gondolat már megvan, csak a kép témáját kellene még kitalálni.

Volt már kiállításod valamikor?

Egy már volt a Szolnoki Járműjavítóban, kérték, hogy adjam oda a képeket Szolnok város napja alkalmából. Odaadtam 7-8 képet, és a visszajelzések alapján örömmel fogadták azokat.

Szerepel a terveid között egy újabb kiállítás?

Momentán nem, ez spontán szokott jönni. De nem zárkozom el tőle.

MÁSODIK ALKALOMMAL VERSENYEZTEK A BUDAPESTI HORGÁSZOK, 33 KG HALAT KELLETT KIFOGNI AZ ELSŐ HELYEZÉSÉRT

A résztvevők rendőrségi csónakot is igénybe vettek a beetetésre, sőt, Hári András tagtársunk jóvoltából drónfelvételes csoportkép is készült, naplementével. A Szécsény melletti Robinson-szigetek adott otthont a Budapest Területi Szervezet Horgászversenyének június 14-15-én.

A gondos előkészületek érdekében Deutsch Tibor – versenybírónk – csapata az előestén próbafogást végzett, amelynek sikeréről képes beszámolóval fogadta az érkező tagtársakat. A versenyzők két fős csapatokban, hat órás küzdelemben mérték össze a tehetségüket és a szerencséjüket.

Voltak olyan sportemberek, akik rendőrségi csónakot is bevetettek - félreértés ne essék - nem a halak üldözésére, hanem a beetetésre. Miközben a tóban a halak lakmároztak, a pecások is elfogyasztották az ebédre főtt babgulyást.

A mérlegelést követően került sor az eredményhirdetésre, amelyet már nagy izgalommal vártak a versenyzők.

A „Legnagyobb halat” Szabó Zsolt fogta ki, 6,5 kg súllyal.

Az I. helyezett az Sz. Sz. TEAM csapata lett, Szabó Zsolt és Szilágyi Tibor, akik több mint 33 kilónyi zsákmányt horgásztak.

A II. helyezést a Tihanyi Pecások Team szerezte meg, Deutsch Zoltán és Molnár Sándor részvételével.

A III. helyezettnek járó trófeát a Black Feeder Team vehette át, Barkóczi Boldizsár és Marton Tamás tagtársaink személyében.

A közösen elfogyasztott vegyestálak és a csapatépítő beszélgetés, zenehallgatás után voltak, akik nyugovóra tértek a faházakban, de akadtak olyanok is, akik az éjszakát is a tóparton töltötték, és várták a nagy fogást. Napfelkelte után a frissen sült lángos illatára gyülekezett a társaság, és már reggelizés közben elkezdtek tervezgetni a következő horgászversenyt.

Bernát Beatrix, budapesti területi vezető ügyvivő

TIBORSZÁLLÁS TIZEDSZER: A HELY, AHOL ÖT NAPIG TART A VASUTASNAP!

Idén is sor került a VDSzSz Szolidaritás MÁV-Start Zrt. Vezérigazgatóság Szolgáltatásfelügyelet Tagcsoportja által szervezett tiborszállási vasutas hétre - immáron 10. alkalommal.

Mivel idén én lettem a tagcsoport vezetője, a rendezvény szervezése rám várt. Az úgynevezett „keménymag” nevű kis csapatunkkal már hetekkel, sőt, hónapokkal korábban összedugtuk a fejünket, és azon tanakodtunk, hogyan kellene színvonalas és tartalmas rendezvényt létrehozni. Már az előkészületek miatt is nagy izgalommal foglaltuk el "Táborunkat" július 26-án.

Az első napon „keménymag” nevű kis csapatunk segítségével lakhatóvá tettük a tábort, ebédre Hiripi Sándorné - „Kati néni” - finom töltött káposztáját fogyaszthattuk el. Délután a gyerekek nagy örömeire előkerültek a labdák, aszfaltkréták, feldíszítettük a tábor helyszínét színes lufikkal, színes zászlófüzérrel, ezzel is hangulatosabbá téve a helyszínt. A vacsora szalonmasütéssel telt, és Pintér János által készített slambucot kóstolhattuk meg. A tánc és a jó zene sem maradhatott el a kötetlen beszélgetés mellett.

A második napon folyamatosan érkeztek tagtársaink családtagjaik társaságában. Ebédre Gombos Ferenc barátunk által készített kolbászos paprikás krumpli csillapította éhségünket. Ezt követően mátészalkai kollégánknak, Szabó Nándornak és csapatának köszönhetően lovasbemutatóra került sor, mely a magyarság történetét, illetve életformáját idézte fel. Annyira jó volt látni, ahogy csapatunk apraja-nagyja élvezte az előadást, és hogy kipróbálhattak mindent: lovaglást, íjászkodást, lándzsahajtást, illetve fel is próbálhatták az öltözetet. Nagy élmény volt ez mindenkinek!

Délután bekapcsolódott a jó hangulatú családi napunkba szakszervezetünk több vezető tisztségviselője is: Mózes Tibor ügyvezető alelnök és Novák Viktor MÁV társasági vezető ügyvivő, illetve Dr. Gönczi Tamás, Startos társasági vezető ügyvivő, aki a kislányával érkezett.

Vacsorára Rohács László tagtársunk és Varga Gábor barátunk készített finom babgulyást, melyhez Papp János tagtársunk felesége - Etus - jóvoltából csőrögét kóstolhattunk. Ezt követően a fergeteges hangulatról Fekete Gergő zenész barátunk gondoskodott, aki hajnalig húzta nekünk a talpalávalót.

A harmadik nap délelőttje a hajnalig tartó fergeteges buli után pihenéssel, szabad foglalkozással telt, a gyerekek, a felnőttek egyaránt társasjátékoztak, fociztak. Ebédre finom halászlévet kóstolhattunk Papp János tagtársunknak köszönhetően, vacsorára Gombos Ferenc barátunk finom csülökpörkölttel kényeztetett minket.

Vacsora után Simon Péter tagtársunkat köszöntöttük nyugdíjba vonulása alkalmából, melyet örömmel, meghatódva fogadott tőlünk.

A negyedik napon reggelire finom szalonna készült tárcsán, Varga Gábor közreműködésével. A délelőtti hőségben a gyerekek nagy örömeire vizes játéokra, vízbombázásra került sor, melyből a felnőttek is kivették a részüket. Ebédnél Rohács László tagtársunk által készített finom birkapörkölt csillapította éhségünket, amit szieszta, illetve szabad program követett.

Vacsorára csirkecombot és csirkeszárnyat ehattunk, amit Rohács László és Varga Gábor készített el nekünk, és amit jóízűen el is fogyasztottuk. Az este további része kötetlen, vidám beszélgetéssel telt el.

Az ötödik napon a reggeli elfogyasztása után összekapoltuk a holminkat, és búcsút vettünk egymástól: gazdag és tartalmas élményekkel indultunk haza az ország különböző pontjaira.

Bakos Sándor, tagsoportvezető

DEBRECENI CARGÓS TAGCSOPORT: HORGÁSZVERSENY VÁLASZTÁSSAL!

A VDSzSz Szolidaritás Debreceni Cargós tagcsoportha augusztus 12-én tartotta szokásos nyári, horgászversennyel egybekötött családi rendezvényét a Sóstóhegy közelében levő Verba Tanyán. Ugyanitt tisztségviselő-választásra is sor került, a tagcsoport vezetője Kuckár Imre, helyettese Hajdu Bálint lett.

A pecások már korán reggel gyülekeztek, elfoglalták helyeiket, fúrtak-faragtak, szereltek, majd fél nyolckor 15 résztvevővel megkezdődött a verseny, ami 15 óráig tartott. Eközben szépen lassan gyülekeztek az emberek.

A reggeli főtt virsli és kolbász volt, valamint tepertő. Régen látott barátok, munkatársak, nyugdíjas kollégák merültek el a beszélgetésekben. Az idő múlása azon látszott igazán, hogy több tagtársunk - akik régebben mind a kisgyermekükkel érkeztek - ma már az unokájukat is magukkal hozták. A jó kedvet a parázs csocsómeccsek és az asztalitenisz csaták csak fokozták.

Délre lassan mindenki megérkezett, így kb. 65-70 ember vett részt a rendezvényen. Közben a horgászversenyen változatos küzdelem zajlott, egyre több hal került horogra, sok munkát adva a mérésnek a lelkes zsűrinek. Az ebédet a Verba Tanya szolgáltatta: ízletes babgulyás és három fajta (almás, túrós, meggyes) rétes került terítékre. Az idő előrehaladtával egyre oldottabb lett a hangulat az elfogyasztott hűtött italok következtében.

A horgászverseny rendkívül izgalmas hajrárt hozott, és nagyon szoros küzdelemben dőlt el. Végül első helyen a fiatalabb Polgár Csaba végzett 27 kiló 89 dekával, második helyen Faragó Nándi 25 kiló 96 dekával, a harmadik pedig a mindig dobogón végző Kolozsi Márton lett 25 kiló 72 dekával. A legnagyobb hal kifogóját illető Nagy Ho-Ho-Ho-Horgász díját szintén az ifjabb Polgár Csabi nyerte 9 kiló 78 dekás pontyával.

Rendezvényünket meglátogatta Barna István volt területi vezető ügyvivő, akitől tagcsoporthoz meleg szavakkal és hideg pezsgővel búcsúzott, valamint egy kedves ajándékkal. Pista ezekkel a szavakkal mondta el a hitvallását az érdekvédelmi munkával kapcsolatban: "Az a legfontosabb, hogy a tagokat mindig védeni kell, akkor is, ha esetleg nincs igazuk." A rendezvényen tisztújító választásra is sor került. Lévai Zsolt lemondott a tagcsoporthoz betöltött tisztségéről, mivel májusban területi vezető ügyvivő-helyettes lett. Az új tagcsoporthoz vezetőnek Kucskár Imrét választotta a tagcsoporthoz, helyettese Hajdu Bálint lett.

A rendezvény végén a résztvevők "a jövőre veletek ugyanitt!" felkiáltással búcsúztak egymástól.

Kucskár Imre, tagcsoporthoz vezető

A KECSKEMÉTI UTAZÓ ÉS PÉNZTÁROS TAGTÁRSAINK VASUTASNAPI NYARALÁSA TISZAFÜREDEN

Idei négy napos nyaralásunkat július 7-10. között Tiszafüreden tartottuk. Az időpont kiválasztásánál ezúttal nem a Vasutasnap időpontja volt a szempont, hanem a tiszafüredi Tisza-tó fesztivál. Pusztán véletlen, hogy ez a Vasutasnappal egy időpontra esett.

Pénteken nem sokkal 10 óra után érkezünk a Morotva Üdülőháztelepre. Úgy terveztük, hogy a 14 órakor esedékes beköltözésig fürdünk egyet a Tisza-tóban, de a szállásadónk nagyon rugalmas volt, már az érkezésünk után beköltözhattünk az apartmanokba. Így a beköltözés után ebédeltünk egy étteremben, majd csoportos kedvezménnyel mindenki a szabadstrandon élvezte a tó adta örömeit.

Fürdés után egy könnyű vacsora a fürdő területén, majd a Tisza-tó Fesztivál fő attrakcióját, a Tankcsapda koncertjét szerettük volna jó néhányan megnézni. Sajnos, a koncertre nem adtak csoportos kedvezményt.

Sebaj, mondták az okos vasutasok, majd kívülről meghallgatjuk, elvégre húzós volt a jegyár. A helyszín a fesztivál félszigeten volt, viszont a beléptetéstől annyira messze volt a színpad, hogy szinte semmit nem hallottunk. "Na, majd kimegyünk a partra, és onnan hallgatjuk" felkiáltással gyalogoltunk 20 percet. A szervezők okosak voltak, mert onnan sem volt jobb. A félszigeten lévő erdő úgy felfogta a hangot, hogy csak tompa dübögést hallottunk. Ez nem jött össze. Csalódottságunkban a szállásunk mellett lévő retródiszkóba mentünk. Ez a program jól sikerült! A fiatalság reggel fél ötkor tért vissza a szállásra, az öregebbje fél háromkor.

Ennek megfelelően a szombati ébredés nem volt túl korai. Szerencsére mesterszakácsunk Somogyi Imre és kuktái kihagyták a retródiszkót, így reggel 9 órára elkészült a bográcsos tojásos lecsó. Reggeli után átgurultunk Poroszlóra a Tisza-tavi Ökocentrumba. Itt rengetegen voltak, emiatt többfelé szakadt a csapat. Egy részünknek sikerült a csoportos csónakázáson résztvenni. Sajnos, a betelt időpontok miatt sokan nem tudták ezt megtenni. Rengeteg látnivaló van a centrumban, érdemes ellátogatni oda, de csak szigorúan hétköznap. A gyerekek a vidrák etetését élvezték legjobban.

Ebédünk már a strandon várt, ahol ismét kedvezményes áron fürödhettünk. Kora este visszamentünk a szállásra, ahol mesterszakácsunk tárcsán mindenféle nagyon finom szalonnákat sütött, félbevágott hagymákkal. Felesleges mondani, hogy nagyon gyorsan elfogyott.

Éjszaka a fiatalság folytatta a hajnalban abbahagyott bulizást. A korán ébredő vasutasok még találkoztak velük, amikor a retródiszkóból a szállásra értek.

Vasárnap a fürdőzés volt a főszerep. Megbeszéltük, hogy az előző napok fáradságait ki kell pihennünk, hogy a következő héten az utazóközönséget teljes odaadással tudjuk kiszolgálni. Fürdés előtt 10 órakor megtartottuk a Kecskemét Utazók Tagcsoport tisztújító választását bőven 50%-os részvétel mellett.

Hétfőn 10 óra előtt hagytuk el a szállásunkat. De nem egyenesen haza indultunk, hanem előtte még megnéztük Kiskörén a Tisza-tavi Hallépcsőt is. Látványos, amikor több ezer hal úszik az árral szemben. Majd a kiskörei kilátóból néztünk ki, de ezzel még nem ért véget a közös együttlét: Kunhegyesen, a Betyár csárdában ebédeltünk, majd hazaindultunk.

Idén, a Mozdonyvezetők Szakszervezetével közösen terveztük a nyaralást. Végül a 45 fős összlétszámból három mozdonyvezető volt ott. Ezúton szeretném megköszönni nekik a szervezésben való segítséget, és a nyaralás alatti jó hangulatot! Tagcsoportunk még nagyon fiatal, mindössze hét éves. Hetedik közös nyaralásunk volt ez, de az élmények miatt az első háromban biztos benne van. Mindent elmond születésnapos tagtársunk kijelentése: *"Ez volt élete legjobb születésnapja!"*

Kollár Károly, tagcsoportvezető

CSODÁS NAPOT TÖLTÖTTEK EGYÜTT A NYÍREGYHÁZA SZESZA TAGCSOPORT TAGJAI ÉS CSALÁDTAGJAIK A POROSZLÓI TISZA-TAVI ÖKOCENTRUMBAN!

Október 7-én, egy gyönyörű, verőfényes őszi napon a tagcsoport tagjai és családtagjaik a poroszlói Tisza-tavi Ökocentrumban egész napos kiránduláson vettek részt Hegedűs Attila, a VDSzSz Szolidaritás Nyíregyháza Szesza Tagcsoport vezető ügyvivője szervezésében.

Az Ökocentrum igazi turisztikai látogatóközpont, Magyarország második legnagyobb tavának gazdag élővilágát mutatja be. Az épületben egy hatalmas akvárium is helyet kapott, ahol megismerkedhetünk a Tisza-tóban élő halakkal. A moziteremben 3D-s filmet nézhettünk meg, ami a Tisza-tó élővilágát mutatta be.

Az épület 7. emelete körkilátóként üzemel, ahonnan csodálatos kilátás nyílik, amerre csak a szem ellát. Márpedig nagyon messzire elláttunk, mivel szép idő volt.

A túravezetővel tett hajókirándulás is a felejthetetlen élmények közé sorolandó. Az 50 perces hajókirándulást a túravezető tartalmas, sok humorral átszőtt ismeretterjesztő eladása kísérte, amire sokáig fogunk még emlékezni,

Attila igazi házigazdának bizonyult – méltó utódja lett László Gábor volt tagcsoporthoz vezető ügyvivőnek – hiszen még ebédre is gondoskodott a kis csapat részére, ami frissensült rántott hús volt ropogós sült burgonyával, uborkasalátával, valamint házi készítésű szörppel. Mindezt tetézte a kávé, amit pár órás szabadprogram követett: ennek keretében mindenki kedve, igénye szerint "bekóricálhatta" az Ökocentrum területét.

Mindazok, akik ott voltak, tudják, hogy igazán kellemes, tartalmas napot tölthettünk együtt. És hogy nap végére mi a tanulság? Az egyik legjobb érzés, ha olyan emberek társaságában tölthetünk el egy ilyen napot, akik szeretik és tisztelik egymást.

Köszönöm, Attila, a tagcsoporthoz azon tagjai, családtagjai nevében is, akik részt vettek a kiránduláson!

*Dobóné Galgóczy Ildikó
irodavezető, Debrecen Területi Szervezet*

CSALÁDI NAP A NYÍREGYHÁZA SZESZA TAGCSOPORTNÁL!

Eltelt egy év, és ismét a VDSzSz Szolidaritás Nyíregyháza Szesza Tagcsoport által szervezett Családi Napon vehettünk részt.

A tagcsoport tagjainak gyermekei, unokái örömmel vetették bele magukat az ugrálóvár adta élvezetekbe! De nem csak a kicsiké az ugrálóvár, hiszen a tinik közül is többen hangos nevetésekkel kísérve csúszkáltak a vár legmagasabb fokáról! A gyermekek igazán jól érezhették magukat: volt itt csillámtetoválás, a libikókázás, az ügyességi játékokkal pedig sok területen kipróbálhatták magukat. Nem csoda, hogy a finom ebédet – pörkölt, házi kovászos uborkával, kenyérrel – nagyon jóízűen fogyasztották el.

A felnőttek pingpongozhattak, és az agyat is pallérozó sakkozásnak hódolhattak. A tagcsoport tisztségviselő-választására a Családi Napot megelőző napokban került sor. A tagcsoport ügyvivői tisztségét hosszú éveken keresztül László Gábor töltötte be mindenki meglegedésére. Gábort a VDSzSz Szolidaritás XXIV. Küldöttgyűlése keretében megtartott Debreceni Területi Szervezet részküldöttgyűlése a Debreceni terület vezető ügyvivőjének választotta meg.

A Nyíregyháza Szesza Tagcsoport tagcsoport-vezető ügyvivői tisztségéért hárman is megmérettették magukat, közülük Hegedűs Attilának szavaztak bizalmat, akinek ezúton is szeretettel gratulálunk. Töltsé be ezt a tisztséget a tagcsoport tagjainak legnagyobb meglegedésére, képviselje érdekeiket úgy, ahogyan az elvárható.

A Családi napon a tagcsoport tagjainak lehetőségük nyílt találkozni, beszélgetni a tagokat érintő, érdeklő kérdésekről, problémákról a meghívott vendégekkel: Mózes Tibor ügyvezető alelnökkel, Dr. Gönczi Tamás MÁV-Start társasági vezető ügyvivővel, Novák Viktor MÁV társasági vezető ügyvivővel, valamint Lévai Zsolttal, aki a VDSzSz Szolidaritás Debreceni Területi Szervezet újonnan megválasztott területi vezető ügyvivő-helyettese.

Ahogy azt már megszokhattuk a Nyíregyháza Szesza Tagcsoporttól, ez a Családi Nap is családias hangulatban, jókat beszélgetve telt, miközben szólt a zene, fogyott a hűtött üdítő, sör, amit mindenki örömeire mézédés görögdinnye majszolgatása követett.

Mindezért ezúton is köszönet jár mindazoknak, akik a szervezésben tevékenyen részt vettek, így: Szabadi Miklósnak, aki a finom ebédet főzte és a kovászos uborkát készítette, László Gábor volt tagcsoport vezető ügyvivőnek és három leányának, Katának, Rékának és Mollinak, akik most is szeretettel gondoskodtak a Családi Nap résztvevőiről.

A Családi nap egyik résztvevője:

Dobóné Galgóczy Ildikó

irodavezető, Debrecen Területi Szervezet

ALÁBBI TAGTÁRSAINKNAK GYERMEKÜK SZÜLETETT,
EZÉRT GYERMEKVÁLLALÁSI TÁMOGATÁSBAN RÉSZESÜLTEK:

- Bakos Gergely, akinek május 12-én **Natasa** néven kislánya,
- Balog János, akinek március 21-én **Levente** néven kisfia,
- Baricz Botond, akinek március 31-én **Botond** néven kisfia,
- Biczó Szabolcs, akinek április 15-én **Barnabás** néven kisfia,
- Busi Orsolya Alexandra, akinek június 26-án **Tamás** néven kisfia,
- Dr. Csontos-Török Tímea, akinek április 28-án **Noah Gábor** néven kisfia,
- Debreczeni Lajos, akinek április 15-én **Nándor** néven kisfia,
- Eke-Tuburcz Réka, akinek április 11-én **Hédi Réka** néven kislánya,
- Erdei Sándor József, akinek április 2-án **Nimród** néven kisfia,
- Fodor Bertalan, akinek március 7-én **Dániel** nevű kisfia,
- Hornyák Richárd, akinek június 24-én **Nimród Ábel** néven kisfia,
- Horváth Csaba, akinek március 4-én **Boglárka** néven kislánya,
- Illés Krisztián, akinek június 12-én **András** néven kisfia,
- Kelemen-Nagy Zsuzsanna, akinek július 1-jén **Erik** néven kisfia,
- Kozma Tamás, akinek április 12-én **Alexandra** néven kislánya,
- Kónya Dávid János, akinek április 1-jén **Luca** néven kislánya,
- Kurcsics Endre, akinek július 7-én **Endre** néven kisfia,
- Lakatos Bettina, akinek május 24-én **Zente** néven kisfia,
- Lukács Sándor, akinek 2019. szeptember 20-án **Ramóna** néven kislánya, január 15-én **Sándor** néven kisfia,
- Pető Imre, akinek április 21-én **Imre** néven kisfia,
- Pop Norbert Csaba, akinek április 23-án **Hunor Botond** néven kisfia,
- Sipsák István, akinek június 14-én **Hanna** néven kislánya,
- Szabó Péter, akinek június 3-án **Botond** néven kisfia,
- Szabó János Hunor, akinek április 12-én **Ádám Noel** néven kisfia,
- Szapora József és Szapora-Nagy Nikoletta, akiknek március 8-án **Zoé** néven kislányuk,
- Szekeres András, akinek február 20-án **András** néven kisfia,
- Tóth Kitti Adrienn, akinek március 23-án **Csanád** néven kisfia,
- Vámos Zsolt, akinek május 9-én **Léna Irén** néven kislánya született!

Gratulálunk és sok boldogságot kívánunk!

A támogatás a gyermekvállalási támogatási kérelem benyújtásával igényelhető, a gyermek születési anyakönyvi kivonatának másolatával. Ha mindkét szülő tagunk, akkor a támogatásra természetesen mindketten jogosultak.

A támogatás mértéke 40.000 forint.

További információ és igénylőlap:

www.vdszsz.hu/szolgaltatasaink

BABÁINK